

GABRIEL CHIFU

egy meg egy az kettő

*vonattal utaztunk.
Budán béreltünk szobát, a Duna-parton,
a metrómegálló mellett.
első este azt mondta, toljuk össze
különálló ágyainkat.
de én nem akartam:
ő fiatal szomorúfűz volt, melyen dallamosan és hullámszó
átfúj a szél,
száz tűz lobbant lángra testében
és száz forrás csörgedezett a bőre alatt,
mint egy mezőn, tavasszal;
közben nyomasztott egy érzés,
egy, a dicső szocializmus korából maradt
vaskohászati kombináthoz hasonlítottam,
elhagyatott rozsdás monstrumhoz,
izzadó és horkoló ócskavashoz.
ő ellenben nem ilyennek látott, és ragaszkodott hozzá,
hogy ágyainkat összetoljuk.*

*végül is egy üveg vörösbor
feloldotta a kettőnk közötti távolságot.
mint egy nem-tudom-milyen filmben vagy könyvben,
a borospohárban felfedezett
egy kis szitakötőnyi istent,
aki már majdnem
megfulladt,
és figyelmesen kiitta a bort, remélvén, hogy
megmenti e körömnnyi istenséget.
én is, ugyanúgy. ismételten, mindketten.*

*néhány ilyen este után,
mikor hazatértünk városunkba,
úgy döntöttünk, elválunk, de már nem lehetett:
időközben annyira összenőttünk,
hogy fűrésszel kellett volna
elválasztani egymástól,
vagy egy hegesztőgéppel.*

Az Írott Szó Alapítvány és a Magyar Alkotóművészeti Közhasznú Nonprofit Kft. (MANK) fordítói konferenciát tartott a Szigligeti Alkotóházban 2015. október 8–10. között „*Hamis híron pendülni ne merjen*” címmel. A tanácskozás eredményeként George Volceanov fordításában három magyar költő versei jelenhettek meg a román Luceafaru folyóirat 2016/2. számában. Jelen összeállításunkban kortárs román költők versei szerepelnek.

végtelen léte

áttetsző, végtelen léte
sohasem látszik.
ellenben néha, este, mikor a napot kikapcsolták,
a nagy csendben,
a házam mellett, közel,
hallom szívének
felkavaró morajlását,
mintha nehéz vizet.
hallom vagy képzelem.

a villanygyárok fényt gyűjtanak
a földön minden házban:
mert így ver a csodálatos szíve,
működteti mindannyiunk szívét.

nincsen a világon ennél szebb zene,
szívének hallhatatlan zenéje.

szeretném megtoldani magam egy-két sorral,
hogy meghosszabbodjam,
és elérjek hozzá,
a harmatba.

belépjek az ő örömébe,
szerteoszoljak belőle,
vesszek el ott benne,
szomorú szikra egy csillagban.

máskor

messze vagy ma.
jaj, ma távolabb vagyok tőled,
mint a szibériai hó
a forró szaharai homoktól.

máskor betöltöttem szíved minden mélyedését,
ahogy a tengervíz megtölti a sziklás part üregeit.
ó, máskor, elválaszthatatlan voltam tőled,
mint vaj a meleg kenyértől.
máskor részeges voltam,
aki testének kemény szeszét üvegenként
üríti ki,
és meg nem unja.

máskor, pusztán az együttlétéért,
fergeteges vakító fényt alkottunk,
ami nyilván, nyilván, nyilván
nem fért bele az általunk
átélt nappalokba és éjjelekbe,
melyeket kis szülőházánkban éltünk,
ahonnan már látható a Balkán.

nem fért bele, és furcsán előntötte
az előttiünk és utánunk lévő éveket,
mind, el egy egész századig.

a határtalan vendég

*ha egy szép napon,
a-kezdet-nélkül
megszületik agyadban, mit teszel?
mit teszel, mikor a fenyőfa magasabb, mint a helyiség,
mikor a hal nagyobb a folyónál?
hogyan látod vendégül elméd szegényes házikójában
ezt a határtalan vendéget?*

*akkor életed mérhetetlen sötétségében
világítva felbukkan ő, mint egy ezerwattos égő.*

*akkor beteg és tévelygő útjaid
egyenesekeként futnak össze hallgatása közben.*

*és akkor beszéded hiábavaló kavicsaiba
belekeverednek kimondott aranyköpései,
mondandódban találod, és nem jön, hogy elhidd.*

*igen, egy szép napon agyadban hirtelen megjelenik
a határtalan vendég,
a hal, amely nagyobb a folyónál.*

papirusz

*feltekertem a tájat –
a felhős eget és néhány felhőt,
aztán a láthatárt, melyen éppen
átfúj a szél, éppen átfúj
a virágzó orgona illata,
éppen átkelt egy árnyék.*

*aztán az utcát a közeli templommal
és az otthonommal (mely engem is körbevett,
ahogy az asztalnál ültem és olvastam).*

*igen, összeszedtem, feltekertem
egész világomat, mint egy papiruszt.*

*és ezt a papiruszt
megkötöttem egy kenderspárgával,
és félretettem,
megőrizni
más időkre.*

Király Zoltán fordításai